

‘Vrouwen worden daar als vee gezien’

Weerbarstig Erfgoed heet het boek dat Sieth Delhaas over Keniase vrouwen schreef. Haar droom is dat het boek in het Engels wordt vertaald. „Ik wil dat de vrouwen hun eigen geschiedenis kunnen lezen.

door **Karen Glaudemans**

Een heidens karwei noemt de 76-jarige theologe en cultuurhistorica Sieth Delhaas het schrijven van haar boek *Weerbarstig erfgoed*. De titel slaat op de weduwen van het Luo-volk in Kenia, die tegen de traditie in weigeren om na de dood van hun man het bezit te worden van hun schoonfamilie. Vier jaar heeft ze over het boek gedaan en in die tijd is ze vier keer naar Kenia gereisd om de vrouwen te interviewen. Het boek gaat over een bijzondere vorm van ontwikkelingshulp.

Het interview heeft plaats in een prachtig appartement in het oude postkantoor aan de Nieuwstraat in Deventer. Delhaas is bij toeval in Deventer terecht gekomen. „Ik was bij een vriendin op bezoek en zag dat hier appartementen werden gebouwd. Ik wist weinig van Deventer, maar ik heb op internet gekeken en ik zag dat het een actieve stad was. Nu woon ik hier alweer ruim zes

Sieth Delhaas. Vier jaar heeft ze over het boek gedaan en in die tijd is ze vier keer naar Kenia gereisd om de vrouwen te interviewen.
foto Ronald Hissink

jaar.” Dat Delhaas een avontuurlijke geest heeft, is dus wel duidelijk. Ze is actief in het wijkteam van de binnenstad. „Ook in Ne-

derland moet je verantwoordelijkheid nemen voor je eigen samenleving. Net als de vrouwen in Kenia die hun eigen leven op-

bouwen.”

De Keniaansen zitten wel in een andere positie dan de vrouwen hier. „Vrouwen worden daar als

vee gezien en leiden een slavenleven bij hun schoonfamilie”, vertelt Delhaas. Maar als ze weigeren om te worden overgeërfd, zitten ze zonder inkomsten en leven ze met hun kinderen in bittere armoede. In 1989 leerde Delhaas de Brabantse boerendochter Rentia Krijnen kennen, die zich het lot van deze vrouwen aantrok. Ze gaf hun geld om eigen bedrijfjes te starten. Dat groeide in de loop van 24 jaar uit tot een project in twaalf dorpen. „U komt onze jonge vrouwen afpakken”, kreeg Rentia van de Luo-mannen te horen. Toch kreeg ze steeds meer projecten van de grond. Delhaas volgde deze ontwikkelingen met verbazing. „Ik dacht: hoe is het mogelijk dat ze dit allemaal kan doen. Ze ondermijnt de traditie, waarom wordt ze het land niet uitgezet?”

Al vaak nodigde Rentia haar uit om naar Kenia te komen. Als ze in 2007 besluit te gaan, heeft ze in haar achterhoofd al het idee dat ze erover wil schrijven. Met het boek wil ze laten zien dat ontwikkelingswerk tijd kost.

„Rentia is bijna 25 jaar bezig. Een lange adem, dat werkt. Niet in twee jaar iets uit de grond stampen en dan hard terugrennen naar Europa.”

Al is het boek nu af, de 76-jarige is alweer bezig om subsidies te werven. Haar droom is om het boek in het Engels te laten vertalen. „Ik wil dat de vrouwen hun eigen geschiedenis kunnen lezen. En als dat gebeurt, dan ga ik nog een keer terug naar Kenia.”